

A woman with long dark hair, wearing a blue dress, is running away from the viewer through tall, golden-brown grass. In the background, a large, white, multi-story house with a porch sits atop a rocky cliff overlooking the ocean. The sky is a warm, golden-yellow color, suggesting a sunset or sunrise, with several birds flying in the air.

IRENE
HANNON

Zandpaleis

Zij staat op het punt om haar
dromen waar te maken. Hij heeft
de zijne uiteen zien spatten.
Hebben ze toch iets gemeen?

EEN HOPE HARBOR-ROMAN

Irene Hannon

Zandpaleis

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Voor mijn broer en schoonzus,
Jim en Teresa Hannon,
die hun vijftienvigjarig huwelijksfeest vieren.
Dat jullie toekomst net zo gelukkig mag zijn als jullie verleden.
En dat jullie altijd gezegend mogen zijn
met de drie dingen die blijven:
geloof, hoop en liefde.

Ik hou van jullie allebei. Nu en voor altijd.

1

Lieve help.

Wat had Kay zich op de hals gehaald?

Matt Quinn remde en grind knerpte onder de banden toen zijn Mazda tot stilstand kwam voor de nieuwe onderneming van zijn zus.

Nee. Vergeet dat nieuw.

B&B Beachview mocht dan nieuw zijn voor Kay, maar dat bijvoeglijk naamwoord kwam niet in de buurt om dit met cederhout betimmerde bouwwerk met het grappige torentje aan de ene kant te beschrijven.

Hij blies langzaam uit en streek met een hand over zijn gezicht, terwijl zijn hoop op wat broodnodige rust en ontspanning die hem tot de lange rit vanuit San Francisco had aangezet vervloog.

Zijn zus had hem weliswaar niet ontboden om te komen helpen met haar bedrijf, maar hoe kon hij de olifant in de kamer negeren?

Een olifant die er waarschijnlijk niet zou zijn als hij gedaan had wat hij had moeten doen en meer vragen had gesteld toen ze negen maanden geleden aankondigde dat ze een hotelletje aan de kust van Oregon ging kopen. Of als hij hierheen was gekomen om het huis te bekijken. Dat had hij in een weekend voor elkaar kunnen krijgen als het moest.

Nog meer spijt om te stapelen op het knagende schuldge-

voel dat al twee lange jaren zijn constante metgezel was.

Met zijn knokkels wreef hij in zijn ogen en hij probeerde de altijd aanwezige knoop in zijn maag losser te maken. Het was tenslotte mogelijk dat de enkele rotte stukken buitenmuurbekleding boven de fundering, de ontbrekende dakspanten, de putten en kuilen in de oprijlaan en het scheef hangende luik op de eerste verdieping *geen* voorbode waren van wat binnen wachtte.

Niettemin suggereerde het lege parkeerterrein dat hij niet de enige was die zich door een negatieve eerste indruk had laten afschrikken.

Had zijn zus wel klanten?

De knoop trok weer strak aan, als de lus van een galg.

Maar dit hele scenario had één vrolijke kant.

Er zou tijdens zijn verblijf hier meer dan genoeg zijn om hem af te leiden van zijn eigen problemen.

De voordeur ging open en Kay stapte naar buiten, overschaduwd door het grote A-frame dak boven de ingang, op dit tijdstip in de schemering.

Aangezien het te laat was om weg te rijden, als dat zelfs maar een optie was geweest, parkeerde hij in een vak, trok de handrem aan en zette de motor af.

Ze kwam op een holletje naar hem toe en wachtte tot hij het portier had geopend en achter het stuur vandaan was gekomen. 'Ik heb naar je uitgekeken.' Ze glimlachte, fijne rimpeltjes waaierden uit in haar ooghoeken toen ze haar armen uitstreekte. 'Welkom in Oregon op deze mooie junidag.'

'Dank je wel.' Hij omhelsde haar.

Ze drukte hem even tegen zich aan en deed toen een stapje terug om hem te bekijken. 'Je ziet er moe uit. Je bent toch wel een paar keer gestopt onderweg?'

'Jawel.' Maar net lang genoeg om te tanken.

‘Dit was geen noodgeval, hoor. Je hoefde er geen marathon van te maken.’

‘Een rit van negen uur is niet bepaald een marathon.’

Ze rolde met haar ogen, zoals ze de afgelopen zesentwintig jaar had gedaan als hij haar op de kast joeg, wat vroeger vaak was gebeurd. Weinig achttienjarigen die de rol van vader en moeder tegelijk kregen opgedrongen, waren toegerust om met een verdrietige negenjarige die de neiging had zich in de nesten te werken om te gaan.

Maar als Kay ooit boos was geweest omdat ze op die jonge leeftijd met zo’n zware verantwoordelijkheid was opgezadeld, had ze het nooit laten merken.

Een van de vele redenen waarom hij van haar hield.

‘Zeg.’ Hij legde een hand op haar schouder en gebruikte de muisknop van zijn hand om de rimpels uit haar voorhoofd glad te strijken. ‘Fronsen mag niet. Ik ben hier, veilig en wel.’

Haar trekken ontspanden een beetje. ‘Dat is tenminste één zorg minder.’

Dus er waren andere zorgen. Meervoud.

En de toestand van het logement moest wel een van die zorgen zijn.

Maar die discussie kon wachten totdat hij een poosje geslapen had en zijn brein weer volledig functioneerde. Hij kon zich beter concentreren op de situatie waarvoor hij hierheen was geroepen.

‘Probeert Cora je nog steeds over te halen niet naar Boise terug te komen voor haar operatie?’

‘Ja. Maar het is een grote operatie en ze heeft geen familie. Ik wil niet dat ze het alleen moet doorstaan.’

‘Ik ook niet. Ze mag dan geen bloedverwante van ons zijn, maar ik zal haar altijd blijven zien als een oma.’

‘Ik ook. Ik weet niet wat ik had moeten beginnen als ze ons

niet onofficieel had geadopteerd, nadat we in de andere helft van haar duplexwoning waren getrokken. Ze was er altijd om een handje te helpen of advies te geven als ik aan het eind van mijn Latijn was.'

Hij leunde met zijn heup tegen de auto en sloeg zijn armen over elkaar. Glimlachend zei hij: 'Om nog te zwijgen van de chocoladekoekjes waarmee ze ons volstopte.'

'Dat ook.' De twee rimpels verschenen weer in Kays voorhoofd. 'Ik weet dat een bypassoperatie tegenwoordig een gangbare operatie is en dat haar hart gezond is afgezien van de verstopping, maar ze wordt een dagje ouder.'

'Het komt wel goed met haar, Kay. Ze is een sterke vrouw, geestelijk en lichamelijk.'

'Spreek je haar vaak?'

'Ja.' Hoewel dat in de afgelopen twee donkere jaren meer door toedoen van Cora was dan door hem. Hoe vaak had hij niet de telefoon opgenomen en haar aan de andere kant van de lijn gehoord, als hij het nodig had om een bemoedigende stem te horen? Talloze keren. Het was alsof ze het over de afstand heen voelde als hij de wanhoop nabij was. 'Ze vertelde me dat de artsen haar een optimistische prognose geven.'

'Dat heb ik ook gehoord.' Kay zuchtte en streek een paar lokken verwaaid haar naar achteren. 'Ik heb haar deze afgelopen vijf maanden gemist. Ik bedoel, ik ben dol op de oceaan en dit hotelletje is een geweldige kans om een nieuw hoofdstuk in mijn leven te beginnen, maar...' Ze haalde diep adem en zette een vrolijk gezicht op. 'Ik zal je helpen met je bagage.' Ze liep om naar de koffer en wachtte.

In plaats van aan te dringen op meer informatie over haar van spijt doordrongen 'maar', liep hij achter haar aan naar de koffer. Er kwam nog gelegenheid in overvloed om de stand van zaken rond het hotel en rond haarzelf te bespreken, voor-

dat ze over drie dagen naar Boise vertrok.

Hij gaf haar de kleinste van zijn twee tassen om te dragen, pakte zelf de zwaarste op, sloot de kofferbak en volgde haar naar binnen, de ruime hal in.

Een snelle blik om zich heen onthulde een kleine kamer aan de linkerkant die een kantoortje leek te zijn. Een brede deuropening in de muur tegenover de voordeur bood een glimp op de zee door ramen aan de achterkant van het huis. Een trap leidde naar een vide boven de hal en er waren twee deuropeningen zichtbaar op de eerste verdieping voordat een gang naar rechts verdween.

Op het eerste gezicht waren er binnen minder zichtbare tekenen van slijtage dan buiten.

Dat was bemoedigend.

‘Wil je je bagage hier neerzetten en een hapje eten, of wil je je eerst opfrissen?’ Kay bleef in het midden van de hal staan. ‘Ik heb de spaghettisaus gemaakt die je altijd zo lekker vond.’

Zijn maag rammelde en hij grijnsde schaapachtig tegen haar. ‘Sorry. Het is uren geleden dat ik voor het laatst iets gegeten heb.’ En de hamburger van het drive-inrestaurant die hij naar binnen had geschrokt, had niet erg geholpen tegen de honger. ‘Geef me vijf minuten om mijn bagage in mijn kamer te zetten en mijn handen te wassen.’

‘Dat is prima. Ik zal de spaghetti opzetten. Je kamer is boven aan de trap en de gang door, de laatste kamer aan de linkerkant.’

‘Begrepen.’ Hij nam de kleinere tas van haar aan. ‘Tot over vijf minuten.’

Hij had geen moeite om de ruime kamer te vinden die te vol stond met meubilair, noch om de tekenen van slijtage op te merken zodra hij binnenkwam. Terwijl de ruimte smetteloos schoon leek te zijn, waren de vage sporen van twee enorme

vlekken op het kleed niet met poetsen te verwijderen. Kras-
sen in het deurkozijn en in de vloerplanken hadden al lang
gerepareerd moeten worden. Enkele vlekken boven het ba-
gagerek suggereerden dat de hele kamer een nieuw likje verf
kon gebruiken.

Maar het uitzicht door de schuifdeur die naar het balkon
leidde?

Wereldklasse.

Matt liet zijn bagage aan het voeteneind van het bed staan
en liep naar de achterkant van de kamer.

Door de ruit zag hij de azuurblauwe oceaan die zich naar de
horizon uitstreckte langs meerdere dramatische brandingspi-
laren. Bolle wolken met tinten van goud en roze pakten zich
samen waar lucht en zee elkaar raakten, terwijl de zon aan zijn
grootse ondergang begon. Aan de linkerkant, op een met bo-
men begroeide landtong, scheerde het licht in de top van een
vuurtoren over de punt in de verte. En recht vooruit, zichtbaar
door de takken van de sparren en grove dennen waartussen
het hotelletje genesteld lag? Een schitterend, afgelegen strand
dat zich uitstreckte zover hij naar rechts kon kijken achter een
lange rij lage duinen.

Wauw.

De locatie alleen al zou dit logement verkopen aan potenti-
ele klanten, als ze voorbij de duidelijke tekortkomingen van
het hotel konden kijken.

Dus waarom had Kay het niet opgeknapt? Had ze elke cent
van het verzekeringsgeld van haar man uitgegeven aan de ver-
koopprijs alleen? Leefde ze van de lucht en had ze spijt van
haar haastige aankoop?

Die vragen wilde hij haar onder andere stellen voordat ze
naar Boise vertrok.

Maar die discussie moest met fluwelen handschoenen wor-

den gevoerd en na bijna een hele dag op de weg was het verstandiger om hun gesprek vanavond aan de luchtige kant te houden.

Alleen bleek Kay andere ideeën te hebben.

Nadat ze hem vijf minuten de tijd had gegeven om een aanzienlijke portie van de grote schaal pasta die ze voor hem had neergezet te verorberen, sloot ze haar vingers om haar glas ijsthee en draaide de kruk aan de bar waaraan hij had willen eten naar hem toe. ‘Vertel nu eens hoe het met je gaat – en hoe het je gelukt is om een maand vrij te nemen bij je dierenartspraktijk. Aan de telefoon gaf je geen rechtstreeks antwoord.’

De laatste hap die hij had genomen, bleef steken in zijn luchtpijp. Hij tastte naar zijn glas Sprite en nam een paar slokken, terwijl hij een antwoord probeerde te formuleren dat weinig details prijs gaf, maar volstond om zijn zus tevreden te stellen.

‘Het gaat goed. Ik heb zes weken geleden een gunstige uitslag van mijn lichamelijk onderzoek gehad. En mijn voorraad ongebruikte vakantiedagen begon onhandelbaar te worden.’

Ze kneep haar ogen samen. ‘Je weet dat ik het niet over je lichamelijke gezondheid heb en in het verleden heb je je nooit door ongebruikte vakantiedagen laten dwingen om vrij te nemen. Zeker niet vier weken achter elkaar. Het is niets voor jou om je partner zo lang in de steek te laten.’

Als hij haar vertelde dat Steve degene was die had voorgesteld dat hij niet alleen vakantie nam, maar zelfs langer dan hij uiteindelijk mee akkoord was gegaan, zou hij haar moeten vertellen waarom.

Nog zo’n gesprek dat hij vanavond niet wilde voeren.

Of ooit.

Hij hield het luchtig.

‘Steve was het er helemaal mee eens. We hebben tijdelijk

een pas afgestudeerde dierenarts in dienst die ervaring wil opdoen met werken in een privépraktijk en zij is uitstekend in staat om mij volwaardig te vervangen terwijl ik weg ben.’

‘Sorry. Geloof ik niet. Iemand die net van school komt, heeft al jouw ervaring niet.’

‘Steve kon leven met de regeling.’ En dat was alles wat hij over dat onderwerp ging zeggen. ‘Je moet blij zijn dat ik weg kon.’

‘Ben ik ook, geloof me.’ Ze wees naar zijn bord. ‘Wil je nog wat?’

‘Ja. Maar zwaar eten en slapen gaan niet goed samen en slapen is de volgende to do op mijn lijstje.’ Hij verzamelde de overgebleven spaghettislierten op zijn bord. ‘Wat staat er morgen op het programma, behalve een stoomcursus over het leiden van een hotel?’

Ze schonk hem een lachje dat een beetje gespannen leek. ‘Waarom slaap je niet uit na je lange rit? Misschien gaan we een wandeling maken over het strand. De getijdepoelen een kilometer naar het noorden zijn een bezoek waard. Dat zou jij in de ochtend kunnen doen, terwijl ik een paar boodschappen haal.’

‘Stel dat er een gast komt of hulp nodig heeft als we allebei weg zijn?’

Vage rimpels verschenen in haar voorhoofd, terwijl ze zich concentreerde op de smeltende ijsblokjes in haar glas. ‘Zit daar maar niet over in.’

Vermoeden bevestigd.

Er waren geen betalende gasten in B&B Beachview.

De pasta die hij had gegeten, viel zwaar op zijn maag.

Het leek erop dat de lichte taken die hij vorige maand had beloofd aan te pakken, in ruil voor een beetje rust en ontspanning terwijl ze weg was, veel lichter zouden zijn dan hij had voorzien.

Maar hoe groot de verleiding ook was om vragen te stellen over haar nieuwe bedrijf, hij was te moe om vanavond een stevig gesprek aan te kunnen.

Hij dronk zijn glas leeg en stond op. 'Ik heb het niet meer zo vroeg voor gezien gehouden sinds ik van jou om negen uur naar bed moest toen ik klein was.'

'Een strijd die we iedere avond voerden.' Ze schudde haar hoofd, terwijl ze glimlachend opstond en hem nog een knuffel gaf. 'Welterusten.'

'Dank je.'

Maar toen hij naar zijn kamer terugkeerde en de barsten bij het plafond en de versleten traptreden zag, schatte hij de kans dat hij rustig kon slapen steeds kleiner. Want Kay had zich een hoop troep op de hals gehaald – en nu zat hij er middenin.

~

Met hangende pootjes terugkeren naar huis in Oregon was het laatste wat Vienna Price ooit had verwacht te zullen doen.

Maar als alle regels in je zorgvuldig geplande leven volgens het boekje uit het raam werden gegooid, wenkte het vertrouwde.

Ze remde op de top van Bluff Ave, liet haar raampje zakken en snoof de zilte lucht op, terwijl ze uitkeek over Hope Harbor, dat zich beneden uitstreckte.

De kalmerende ambiance drong door tot in haar poriën en deed de spanning in haar schouders verdwijnen, terwijl ze het uitzicht indronk.

Dit was precies hoe ze zich het charmante stadje herinnerde van de weekenduitstapjes die ze in haar jeugd met haar moeder hierheen had gemaakt.

De plantenbakken die als buffer dienden tussen de hellende

berg rotsblokken boven de waterlijn en de stoep waren nog tot de rand gevuld met weelderige bloemen. Net als op voorgaande reisjes lagen de boten veilig vastgemaakt in de kalme haven die beschermd werd door een lange pier aan de linkerkant en een stel rotsige eilandjes aan de rechterkant.

Vienna verplaatste haar blik naar de andere kant van Dockside Drive, waar winkelpuien met gekleurde luifels en fleurige bloembakken voor de ramen uitkeken op zee, precies zoals in haar herinnering. Verderop aan de twee huizenblokken lange, halvemaanvormige weg die doodliep bij de rivier, werd het parkje nog steeds gesierd door hetzelfde charmante witte prieel.

Het mooist van alles was dat de tacowagen met Charleys naam in kleurige letters boven het loket nog steeds naast het parkje stond.

Ze glimlachte terwijl herinneringen aan haar laatste reisje hierheen met haar moeder tien jaar geleden door haar hoofd schoten. Ze hadden het kustplaatsje aangedaan tijdens een van haar korte bezoeken aan haar geboortestaats, om haar nieuwe mastergraad in bedrijfskunde te vieren en de schitterende baan die haar was aangeboden. In die tijd deelde Charley, de beroemde kunstenaar, filosofie en vriendelijke wijsheid uit naast zijn befaamde vistaco's.

Het was natuurlijk mogelijk dat hij de zaak had verkocht en was verhuisd. Dingen veranderden – soms van de ene op de andere dag.

Ze perste haar lippen op elkaar, slaakte een zucht, zette de auto in de versnelling en reed verder de heuvel af, sloeg rechts af Main Street in.

Als het lot haar gunstig gezind was, was Charley er gewoon nog. Het zou een geschenk uit de hemel zijn om een meelevend klankbord te hebben als haar moeder en zij botsten, wat

onvermijdelijk zou gebeuren. Hoeveel ze ook van elkaar hielden, een moeder met een vrije geest samen met een volgens het boekje levende dochter leverde een subtiele, maar altijd aanwezige spanning op die vaak tot ruzie leidde.

‘Uw bestemming bevindt zich aan de rechterkant.’ Terwijl de stem in haar telefoon sprak, minderde Vienna vaart en keek landinwaarts.

Daar was het, het tweede gebouw voorbij de kruising van Main en Harbor.

Bev’s Book Nook.

Toen ze in een vak geparkeerd had, las Vienna het bord dat boven een uitstalling van boeken in de etalage hing.

BEGIN EEN NIEUW HOOFDSTUK!

Een passende regel voor haar moeder, zowel vanuit zakelijk als uit persoonlijk oogpunt. Hoeveel gepensioneerden startten een nieuw bedrijf nadat ze een loopbaan van dertig jaar hadden afgesloten? Waren de meeste mensen in dat stadium van het leven niet blij om minder verantwoordelijkheden en meer vrije tijd te krijgen?

Maar ja, Bev Price was de meeste mensen niet. Was ze nooit geweest, zou ze nooit zijn.

Vienna pakte haar tas, gleed achter het stuur vandaan en sloot de auto af. Waarschijnlijk niet nodig in Hope Harbor, maar het was moeilijk om de gewoonte af te leren nadat ze de afgelopen tien jaar in een grote stad als Denver had gewoond.

‘Vienna! Welkom in Hope Harbor!’

Op de enthousiaste begroeting draaide ze zich met een ruk om naar de winkel, terwijl de deur werd opengegooid en een vrouw naar buiten kwam.

Haar hippieachtige moeder, met een bontgekleurde, bedrukte muumuu die passender was voor een feest in Hawaïaanse stijl dan voor een badplaatsje in Oregon, tot de paarse

baan in haar lange, golvende lokken. Hoewel de zilveren strepen in haar haar veel opvallender waren dan tijdens hun laatste persoonlijke ontmoeting op het pensioneringsfeestje in Eugene, twee jaar geleden, straalde haar gezicht blijdschap uit.

Haar nieuwe leven deed haar goed.

Er borrelde wrevel in Vienna op vanwege de ironie, ondanks haar ijverige poging om die te onderdrukken.

De vrouw die nooit moeite had gedaan om carrière te maken, die haar werk gepassioneerd deed tijdens de werkdag maar haar vrije uren koesterde, die van loonstrookje naar loonstrookje leefde en zich met de stroom liet meedrijven, was na dertig jaar werken in een vaste baan met pensioen gegaan en had haar droom nagejaagd. En haar dochter met haar zeer goede carrièremogelijkheden, die altijd in het gareel liep en zich dag en nacht aan haar werk wijdde, was op straat komen te staan.

Weer iets wat bewees dat het leven niet altijd eerlijk was.

Vienna pepte zichzelf op en liep om de auto heen.

Haar moeder ving haar midden op de stoep met uitgestrekte armen op en trok haar in een stevige omhelzing.

De vertrouwde geur van jasmijn wolkte om haar heen en riep herinneringen op aan de kusjes die haar moeder haar elke avond had gegeven als ze haar instopte en fluisterde: ‘Droom lekker, lieverd. Vergeet nooit hoeveel mama van je houdt.’

Vienna’s keel werd dik.

Wat triest dat hun tegengestelde karakters altijd een barrière tussen hen hadden geschapen, ondanks hun wederzijdse liefde.

‘Ha, mam.’ Ze probeerde een luchtige toon aan te slaan terwijl ze haar moeder ook een knuffel gaf, terwijl ze haar hoofd een beetje wegdraaide van het parse haar dat in haar neus

kriebelde. ‘Je verloren dochter is teruggekeerd.’

‘Zoals de verloren zoon.’ Met een proest liet haar moeder haar los en wuifde de opmerking weg. ‘Dat heeft te maken met verkwisting, roekeloosheid en onvoorzichtigheid. Daarvan heb jij helemaal niets.’

Dat was waar. Haar DNA kwam van haar grootouders aan moederskant, niet van haar moeder. En misschien van haar vader, op grond van het weinige wat haar moeder haar over hem had verteld.

‘Maar het is wel een tijd geleden dat ik op bezoek ben geweest.’

‘Dat ben ik met je eens. Het is veel te lang geleden. Maar ik weet dat je almaar op reis bent voor die baan van je. Zo gauw je geïnstalleerd bent, wil ik alles horen over je laatste avonturen.’

Op de een of andere manier behield Vienna haar glimlach.

Achteraf bezien was het misschien makkelijker geweest om haar moeder door de telefoon over haar loopbaanramp te vertellen. Maar toen ze eenmaal had gezegd dat ze erover dacht om op bezoek te komen, was het moeilijk geweest om er nog een speld tussen te krijgen zonder een domper op haar moeders enthousiasme te zetten.

Noch was het dringend noodzakelijk om haar er op dit moment mee te overvallen. Waarom niet even op adem komen na de vroege ochtendvlucht en de autorit vanuit North Bend?

‘Ik beloof je overal alles bij te praten, maar eerst wil ik je winkel zien.’

Haar moeders blik gleed tevreden over de pui van Bev’s Book Nook. ‘Mijn trots en vreugde, bedoel je.’ Stralend duwde ze de voordeur open, waardoor een windspel muzikaal begon te tinkelen, en ze liet haar binnen.

Gezien haar moeders neiging om de hele beschikbare

ruimte vol te proppen met kleur, kunstwerken, artikelen die ze verzameld had op haar internationale reizen, vondsten van vlooiemarkten en natuurlijke kunst zoals veren, schelpen, glanzende stenen en afgedankte vogelnesten, zette Vienna zich schrap voor een aanslag op haar zintuigen.

Drie stappen verder bleef ze met een ruk staan.

Op de website van de winkel stond alleen de voorkant van het gebouw afgebeeld en de foto's die haar moeder had gemaakt toen ze zich zes maanden geleden op de opening voorbereidde, waren close-ups van boekenplanken en de inrichting geweest, geen overzichtsfoto's.

Er was niet op te zien wat een oase het binnen was.

Ja, er waren eclectische elementen die een subtiele bohemienachtige sfeer gaven aan het geheel. Een rieten schommelstoel in een hoek, bekleed met comfortabele kussens. Een ingewikkeld macraméwandtapijt. Aardewerken lampen. Enkele stukken door de golven gevormd drijfhout op de boekenplanken. Een gedessineerd juten kleed op de gewreven hardhouten vloer. Twee gevlochten manden gevuld met glazen visnetdrijvers. Een houten hutkoffer, plat bovenop en ingelegd met een Marokkaans motief, twee rotan draaistoelen met kussens ernaast.

Veel van de stukken hadden in hun flat gestaan toen ze nog klein was, verloren in de algemene wanorde van de kleine ruimte volgepropt met haar moeders schatten.

Maar hier, waar ze gebruikt werden als accentstukken, vielen ze op en versterkten ze de kalme, rustgevende, verwelkomende sfeer.

'Je bent sprakeloos.' Haar moeder pakte haar arm en trok haar mee verder de winkel in, haar ogen twinkelden van plezier.

'Eh... het is niet helemaal wat ik verwachtte.'

‘Zo zie je maar weer, je moet niet oordelen naar de buitenkant.’ Met een knipoog gebaarde haar moeder met haar hand langs haar uitdossing.

Hoe waar het in het algemeen ook was, dat gezegde was in het verleden niet op haar moeder van toepassing geweest. Wat je zag, was wat je kreeg bij Bev Price.

Kennelijk sloeg het spreekwoord nu wel op haar.

De met orchideeën en varens bedrukte stof van haar wijde jurk klopte totaal niet met het vredige, kalmerende, met boeken gevulde toevluchtsoord dat ze in haar winkel had geschapen.

‘Ik dacht gewoon dat je meer... Dat de winkel...’ Vienna’s stem stierf weg.

‘Stampvol zou staan, zoals onze flat in Eugene?’ Haar moeder gaf een begrijpend klopje op haar arm. ‘Niet meer. Het bord in de etalage zegt alles. Ik ben een nieuw hoofdstuk begonnen toen ik hierheen verhuisde. Ik heb de inventaris van mijn leven opgemaakt, letterlijk en figuurlijk, en ik heb een heleboel spullen losgelaten waar ik veel te lang aan had vastgehouden.’

Dat klopte inderdaad totaal niet.

Sterker nog, het was een beetje verwarrend.

Wat voor onverwachte veranderingen had ze nog meer in petto?

De verontrustende vraag was een nieuwe rimpel in de toch al turbulente wateren van haar wereld, en het bezoek, waarvan ze had aangenomen dat het troostend zou zijn vanwege de voorspelbaarheid, duurde pas drie minuten.

Weer luidde het windspel, gevolgd door de verschijning van een echtpaar van middelbare leeftijd.

‘Welkom in Bev’s Book Nook.’ Haar moeder boog zich om haar heen en stak een hand op ter begroeting. ‘Ik kom zo bij u.’

‘Geen haast. Vakanties zijn bedoeld voor ongehaast snuffelen met je liefste meisje.’ De man sloeg zijn arm om de vrouw naast hem. ‘Zeker op een reisje voor je trouwdag.’

‘Nou, gefeliciteerd u beiden. Misschien wilt u een kijkje nemen bij de sieraden naast de kassa. Die maak ik allemaal zelf. Misschien vindt u een souvenir als herinnering aan uw uitstapje.’

‘Dat zullen we doen. Dank u.’

Terwijl het paar naar de vitrine wandelde, pakte haar moeder haar arm en trok haar mee naar de achterkamer.

Vienna liet zich meenemen, terwijl ze het nieuws over haar moeders handwerk tot zich door liet dringen. ‘Ik zag de sieradenvitrine op een van de foto’s die je me stuurde. Ik wist niet dat je ze zelf had gemaakt.’

‘Ik heb ongeveer zes jaar geleden een cursus gedaan, weet je nog?’

Vaag, nu haar moeder haar eraan herinnerde. Maar haar moeder deed allerlei soorten cursussen. Meestal was dat iets eenmaligs.

‘Ja. Maar ik wist niet dat je ermee door was gegaan.’

‘Dat had ik ook niet verwacht, maar ik werd verliefd op het creatieve proces. Het begon als een hobby, maar toen mensen begonnen te vragen of ze stukken konden kopen, besloot ik een onlinebedrijfje te starten.’

‘Waarom heb je dat nooit verteld?’

Haar moeder haalde haar schouders op. ‘Lange tijd was het van weinig belang. Maar meerdere sieradenwinkels in Eugene verkochten mijn werk. Wie had kunnen denken dat met liefde verricht werk uiteindelijk zo winstgevend kan zijn?’

Nog een verrassing.

Haar moeder ging door een klapdeur een voorraadkamer annex kantoortje binnen en stopte bij een bureau om in haar

tas te zoeken. ‘Ik zal je een sleutel van het appartement geven, zodat je kunt uitpakken. Neem lekker iets te lunchen uit de koelkast. Ik ben van plan om vandaag vroeg te sluiten en je mee uit eten te nemen. Bij The Myrtle hebben ze een verrukkelijke spinaziequiche.’

‘Zal ik niet liever jou mee uit eten nemen?’ Tenzij haar moeders financiële filosofie ook veranderd was, zou ze een karige bankrekening hebben. Bij de familie Price was nooit veel geld over geweest. En toen haar kroost eenmaal uitgevlogen was, begon haar moeder haar zuurverdiende geld uit te geven aan theaterkaartjes, reizen, yogalessen en wie weet wat nog meer. Zodat er geen geld was voor praktische zaken als sparen voor een aanbetaling op een huis.

‘Nee. Het eerste etentje betaal ik. Maar je mag me een keer op Charleys taco’s trakteren terwijl je hier bent.’

Vienna fleurde op. ‘Dus de kraam is nog steeds van hem?’

‘Natuurlijk. Die man hoort bij het meubilair in de stad. Hope Harbor zou niet hetzelfde zijn zonder hem. Maar hij brengt op dit moment een bezoek aan Mexico.’ Haar moeder haalde een sleutel uit haar tas en gaf die aan haar. ‘Mijn huis is makkelijk te vinden. Je rijdt gewoon in noordelijke richting over de 101 en houdt links aan op Starfish Pier Road. De Sea Haven-appartementen zijn aan de rechterkant. Er is niet veel anders die kant op.’

‘Hoe laat ben je thuis?’ Vienna liet de sleutel in haar zak glijden.

‘Zodra de bezorging die ik verwacht, is aangekomen. Ik heb meerdere klanten die op die boeken zitten te wachten.’

‘Je hoeft om mij niet vroeg dicht te gaan.’

‘Jawel. Ik wil volledig gebruikmaken van dit zeldzame genoeg.’ Het was een nuchtere opmerking, zonder een zweem van beschuldiging, maar toch voelde Vienna haar geweten prikken.

‘Zullen je klanten niet teleurgesteld zijn als ze langskomen en de winkel gesloten aantreffen?’

‘Nee. Hope Harbor is relaxed. De mensen hier nemen het zoals het komt. Het is toch geen wonder dat ik het hier zo heerlijk vind?’ Ze stak haar armen uit en trok haar opnieuw dicht tegen zich aan. ‘Het is zo fijn om je te zien, lieve dochter. Ik vind het heerlijk om met je aan de telefoon te kletsen of te zoomen, maar er gaat niets boven een echte knuffel.’

Vienna snoof de jasmijngeur op, terwijl ze haar moeder tegen zich aan drukte en zich liet omhullen door de liefde die doordrong tot in haar ziel.

Het was verstandig geweest om Denver tijdelijk achter zich te laten. Haar moeder en zij waren het over weinig dingen eens, maar haar moeders liefde was tenminste voorspelbaar.

Anders dan de toekomst die ze zo zorgvuldig had uitgestippeld.

Toen ze de winkel verliet, bleef Vienna bij haar huurauto staan om het bord in de etalage nog eens te lezen.

BEGIN EEN NIEUW HOOFDSTUK!

Een waardig mantra tijdens haar verblijf.

Want hier, in dit rustige kustplaatsje, zou ze misschien een nieuw levenspad ontdekken na de onverwachte omleiding die haar zo uit de koers had geduwd.

Toen Vienna Price tien jaar geleden uit Hope Harbor vertrok, had ze niet gedacht ooit nog terug te keren naar alle slechte herinneringen die ze daar achterliet. Maar wanneer haar carrière op de klippen loopt, trekt ze tijdelijk bij haar moeder in om bij te tanken. Met de nadruk op 'tijdelijk', want hoe veel ze ook van haar eigenzinnige moeder houdt, meer dan een kort verblijf zou hen allebei gek maken.

Ook Matt Quinn besluit na een hartverscheurend verlies naar het kustplaatsje af te reizen om uit te rusten. Bij aankomst blijkt er echter werk aan de winkel te zijn: de bed & breakfast van zijn zus staat op instorten. Gelukkig beschikt Vienna over de juiste talenten om de onderneming nieuw leven in te blazen. Maar blijft ze ook lang genoeg om Matts hart te helen?

Irene Hannon is de schrijfster van de succesvolle Hope Harbor-serie over het gelijknamige idyllische kustplaatsje, waar liefde het onmogelijke mogelijk maakt. Van deze serie werden in het Nederlands al meer dan 15.000 exemplaren verkocht. *Zandpaleis* is het tiende deel. Eerder verschenen onder andere *Bramenweelde*, *Strandjuweel* en *Bloesempad*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029736206 NUR 302

9 789029 736206 >

WWW.KOKBOEKENCENTRUM.NL